

כשהופיעה במסיבות לא היתה פוצה פיה במשך שעות. אנשים התרגלו לראות בה בחורה מזוהה ויוצאת-דופן.

מאז שהתגרשה מיצחק ליבני, שאיתו היא מיוודת מאד עד היום, מתגוררת דליה בבית-אמה. לפני שנתיים הכירה את חיים קליר, הצעיר ממנה ב־16 שנים.

האמהות יפה לדליה, שאהבה ילדים מאז ומתמיד למרות שהיא מודה כי בשנים האחרונות איבדה מעט מהסבלנות שלה.

בסיפרה טסיבה מישפחתית כתבה שיר נפלא, שהקדישה לבעלה דאז, ליבני:

„הילדים הגדולים היכו את איתן, / וזה לא צודק בהחלט. / כי איתן הוא עדיין ילד קטן / והם כבר לומדים אל־י־בית. / והוא לא עשה שום רעה לחבר, / רק עמד בפניה לא הרחק, / וכשהם שיחקו במישׁ חק העיוור / הוא גם כן ביקש לשחק. /

אחרי מות אביה, לקחה אותה אמה, המורה, ביחד עם שני אחיה להתגורר ב־קיבוץ. קבוצת גבע. דליה לא התערחה בהכרת-הנוער בקיבוץ. נחשבה ילדה מוזר רה ושתקנית. שיש לה עולם משלה. מ־צה״ל שוחררה כעבור שמונה הודש־שירי רות, ביגלל ליקוי בבריאותה. אך יש ה־טוענים כי צה״ל נשם לרווחה כשנפטר מהחיילת המזוהה, שלא הסתדרה בשום תפקיד.

תקופה מסוימת ניסתה להיות עיתונ־אית, אך היא נחשבת עד היום ככתבת הגרועה ביותר בתולדות העיתונות העב־רית. היא היתה נשלחת להביא ידיעות, ולא היתה מוצאת אותן. היא היתה נשל־חת לראיין אנשים, והמראיינים היו מוצ־אים עצמם תולים עיניים תמוהות במראיי־נת שלהם.

היה זה ישראל זמורה, שפירסם את

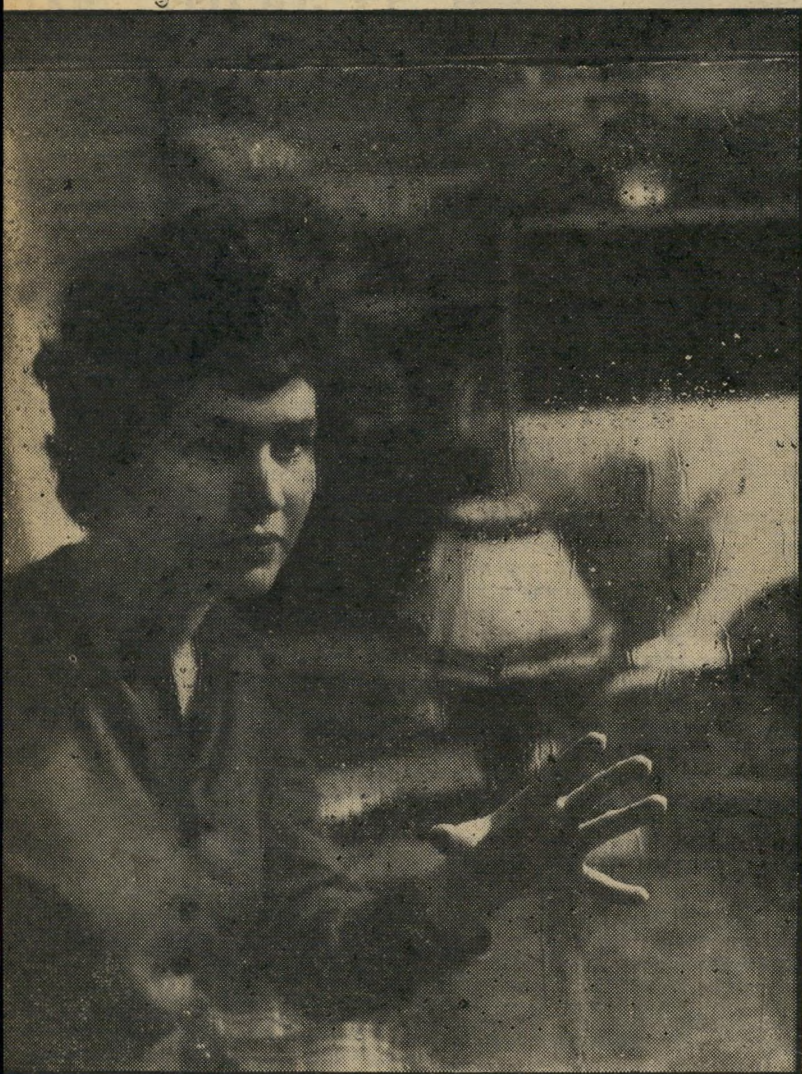
”
יש לי בעיות עם המוסד
הזה ששמו נישואין...

”
 אך איתן לא ידע אז את כל הכללים / ועצם רק עין אחת. / אבל הם הילדים, הילדים הגדולים / הרגישו בזאת מייד. / הילדים הגדולים היכו את איתן / אך ודאי הם חשים חרטה, / כי איתן עדיין הולך אל הגן / והם כבר לומדים בכיתה. / הם אמרו לו רמאי, וקראו לו שקרן, / וציוו שמייד תסתלק! / אך איתן באמת הוא רק ילד קטן, שרצה מאוד לשחק. / איתן הקטן עומד ושחק / (עכשיו הוא עומד מן הצד). / הילדים לא קראו לו יותר לשחק, והשאירו אותו לבד. / יש לו בבית כדור ובלון, / וגם מכונת מקהרה, / אך עומד הוא עצוב ומביט בחלון / כי קשה לשחק בלי חברה. / מחר הוא יקום וילך אל הגן / הגן הנמצא מול ביתו. / שם הוא ימצא לו חבר נאמן / שאפשר לשחק איתו.”

קובץ־שיריה הראשון, והיא קנתה לה מייד מקום של כבוד בשורת המשוררים בארץ. פעם אמרה, בראיון עיתונאי: „לא מעניי־נים אותי הפרחת השממה ויישוב הנגב.“ היא התכוונה, כמובן, שנושאי שירה אינם הייבים להיות לאומיים, אלא יכולים לה־יות גם אישיים. אך הכרזה זו קוממה עליה את עורכי היום־דבר, שהתקיפו אותה מדי יום ביומו במשך חודש שלם. מה ש־אך חיזק את מעמדה בקרב המשוררים ב־ארץ.

היכו את איתן ★

ד ליה היתה תמיד דמות מיסטרית. היא לא היתה מעורה בחברה, וגם

לנידת
בגיל 41

זהותו של אביה, השיבה לי: „אחשוב על זה.“

מצבי כמובן, שונה. הברי ואני מתגר־רים יחד, וילדי אינו הלילה יתום מאב. איננו נישואים, אומנם, אך אנו חיים כ־בעל ואשה לכל דבר.

עד כאן דבריה.

לא רוצה להצטלם ★

מרות הפתיחות שבה שוחחה על לידת תינוקה, סירבה דליה רביקוביץ בעקשנות להצטלם עם התינוק. בתחילה טענה כי עליה לבקש את אישורו של אבי־בנה. משניתן האישור, טענה כי הרופאים אוסרים על הוצאת התינוק מחדר־התינו־קת. לבסוף טענה כי התצלום יביך את אמה, וכי אינה רוצה לפגוע בה. היא גם לא רצתה להצטלם לבדה, או עם החבר שלה.

הדבר מהווה דוגמה לאישיותה המרוכ־בת של דליה. מצד אחד פתיחות מדהימה, מצד שני הסתגרות מאחרי חומה כבדה.

אך לי נוח ככה. אני מוכרחה לציין לשבח את הצוות הנפלא של בית־החולים. מובן שהם יודעים שאינני נשואה, אך זה לא משנה לגביהם כלל וכלל. היחס אלי הוא נהדר ונפלא. בדיוק כמו היחס אל שאר היולדות.

אני מוכרחה לציין לשבח גם את מדי־נת־ישראל, שהיא נאורה וליברלית הרבה יותר ממה שחשבתי. בטפסים של מישרד־הפנים מצויין ליד שם היולדת שם הבעל לחור ושם האב לחוד. בטפסים שקיבלתי אני מצויין רק שם האב.

לפני שילדתי את התינוק שלי, נפגשתי עם כמה נשים שילדו ללא נישואין. רצייתי לדעת איך הן מגדלות את ילדיהן, איך הן מסתדרות מבחינה כספית. שוחחתי עם אחת מהן, שהופיעה בתוכנית־טלוויזיה והפכה מיסיונרית לנושא של לידה־לא־נישואין. היא טענה כי לתינוק שלה אין אבא, נקודה. בשיחה איתה הבנתי כי רצ־תה שתהיינה עוד אמהות שתלדנה ללא אב. כדי שילדתה תגדל בחברת ילדיהן ולא תהיה יוצאת־דופן, כשהקשיתי עליה ואמרתי לה כי בתה חייבת לדעת את

– בפוזות של משוררת. כיום אינה רוצה